

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SEKCIÓ

SÁNDOR kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(

31069/11 /08. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2013. március 12.

A határozat végleges, de szerkesztői változtatás alá eshet.

A Sándor kontra Magyarország ügyben,
az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Tanácsként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:
Peer Lorenzen, *Elnök*,
Sajó András,
Nebojša Vučinić, *bírák*
és Françoise Elens-Passos, *Szekció Hivatalvezető-helyettes*
2013. február 19-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően
az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (31069/11. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján egy magyar állampolgár, Sándor József („a kérelmező”) 2011. május 13-án terjesztett a Bíróság elé.
2. A Magyar Kormányt („a Kormány”) Tallódi Z. Képviselő képviselte a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumból.
3. 2011. november 23-án a kérelem közlésre került a Kormány felé. A Tizennegyedik kiegészítő jegyzőkönyvvel összhangban a kérelem három bíróból álló Tanácsra került kiszignálásra.

A TÉNYEK

AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

4. A kérelmező 1966-ban született és Zsujtán él.
5. 1996. december 4-én egy magánszemély szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti pert indított az Encsi Városi Bíróságon a kérelmező ellen.
6. Az 1997. július 21. - október 7. közötti időszakban tartott tárgyalásokon a kérelmező nem tudott megjelenni, mivel kórházban tartózkodott.
7. 2001. június 7-én a kérelmező jogalap nélküli gazdagodás miatt viszontkeresetet indított a felperes ellen.
8. 2006. június 13-án a Városi Bíróság ítéletet hozott.
Fellebbezés nyomán a Borsod-Abaúj Megyei Bíróság 2006. november 21-én részben helybenhagyta az elsőfokú ítéletet (a kérelmező ellen indított eredeti kereset tekintetében), részben pedig új eljárás lefolytatására utasította a Városi Bíróságot (a jogalap nélküli gazdagodással kapcsolatos igény tekintetében).

9. A megismételt eljárásban a Városi Bíróság 2007. december 10-én ítéletet hozott.

Fellebbezés nyomán a másodfokú bíróság egyes igényeknek helyt adott, a többi igény tekintetében pedig új eljárás lefolytatására utasította az elsőfokú bíróságot.

Időközben, 2010. január 8-án a kérelmező a Polgári Törvénykönyv 349. § alapján államigazgatási jogkörben okozott kár miatti – önálló – kártérítési pert indított az ügyben eljáró bíróságok ellen, az eljárás túlzott elhúzódását állítva. Ezen eljárás jelenleg a Nyíregyházi Törvényszék előtt még folyamatban van.

11. A kérelmezői viszontkeresettel kapcsolatos eljárásban több tárgyalásra került sor. A Megyei Bíróság általi ismételt új eljárásra utasítást követően a Városi Bíróság végül 2010. április 28-án helyt adott a kérelmező viszontkeresetének.

Fellebbezés nyomán a Megyei Bíróság megváltoztatta az ítéletet, és 2010. november 18-án elutasította a kérelmező keresetét.

Ezt az ítéletet a Legfelsőbb Bíróság 2011. május 19-én hatályában fenntartotta.

A JOG

12. A kérelmező azt panaszolta, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében lefektetett “ésszerű idő” követelményével.

A Kormány vitatta a panaszt, különösen azzal érvelve, hogy a kérelem idő előtti, mivel a kérelmező ügyében eljáró bíróságok ellen a kérelmező által indított kártérítési per még folyamatban van a Törvényszék előtt (ld. fenti 10. bekezdés). A Kormány előterjesztette, hogy mivel a kérelmező nem merítette ki az összes hazai jogorvoslatot, a Bíróság előtti panaszt elfogadhatatlanná kell nyilvánítani.

13. A Bíróság már rámutatott arra, hogy egy *a posteriori* államigazgatási jogkörben okozott kár miatti kártérítési per nem tekinthető kimerítendő hatékony jogorvoslatnak az eljárás ésszerűtlen hossza vonatkozásában (ld. *Kósa kontra Magyarország* (határozat), 43352/98. sz., 2002. március 12.; *Simkó kontra Magyarország* (határozat), 42961/98. sz., 2002. március 12.).

A jelen körülmények között a Bíróság úgy találja, hogy a Törvényszék előtt folyamatban lévő kártérítési per – amellyel kapcsolatosan nem került bizonyításra, hogy képes az eljárás felgyorsítására – nem minősül olyan hatékony jogorvoslatnak, amit ki kell meríteni. Ezért a Kormány kifogását el kell utasítani.

14. A Kormány továbbá úgy érvelt, hogy az eljárás hossza szempontjából figyelembe veendő időszak csak 2001. június 7-én kezdődött, amikor a

kérelmező benyújtotta a jogalap nélküli gazdagodás miatt indított viszontkeresetét.

15. A Bíróság elfogadja, hogy a Városi Bíróság 2001. június 7-ét megelőzően – amikor a kérelmező benyújtotta viszontkeresetét – nem tudott a jogvitában felmerült összes igénnyel foglalkozni. Ezért az ezen időpontot megelőző időszak nem róható a Kormány terhére. Ebből következően a figyelembe veendő időszak csak 2001. június 7-én kezdődött. A figyelembe veendő időszak 2011. május 19-én ért véget. Ilyen módon az eljárás három bírósági szinten kilenc évig és tizenegy hónapig tartott.

Az eljárás ezen hosszára figyelemmel – és egyéb elfogadhatatlansági ok hiányában – a kérelemnek ezt a részét elfogadhatatlanná kell nyilvánítani.

16. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (ld. *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII). Az összes elébe terjesztett anyagot megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem hozott fel olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná.

A kérdéssel kapcsolatos esetjogára figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az “ésszerű idő” követelményének. Ezért az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették.

17. A kérelmező az Egyezményhez fűzött Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke alapján az eljárás kimenetelét is panaszolta. Az eljárás azonban magánfelek között zajlott, és nem került sor az Állam terhére róható tulajdontól való megfosztásra. Önkényességre utaló jel hiányában a panasz nyilvánvalóan alaptalan, s azt az Egyezmény 35. cikkének 3.(a) és 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

18. Az Egyezmény 41. cikkére hivatkozva a kérelmező 24.000 euró nem vagyoni kártérítést követelt. A Kormány vitatta az igényt. A Bíróság úgy véli, hogy a kérelmező nem vagyoni kárt szenvedett, és ilyen címen 6.400 eurót ítél meg számára.

19. A kérelmező nem nyújtott be költségtérítési igényt.

20. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Az eljárás túlzott hosszával kapcsolatos panaszt elfogadhatóvá, a kérelem többi részét elfogadhatatlanná *nyilvánítja*;

2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*:
 - (a) hogy az alperes Államnak nem vagyoni kár tekintetében három hónapon belül 6.400 (hatezer-négyszáz) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét kell kifizetnie a kérelmező számára nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;
 - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.
4. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2013. március 12-én, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. szabálya 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Françoise Elens-Passos
Hivatalvezető-helyettes

Peer Lorenzen
Elnök